

УВАГА! ПРОФІЛАКТИЧНА ПРОМИВКА МЕРЕЖ!
З 6-ї години 30 травня до 16-ї години 31 травня відбудеться
планова промивка водопровідних мереж міста.
Запасіться питною водою заздалегідь!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 39-40 (13844-13845), 29 ТРАВНЯ 2020 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

В ОСТАННЮ СУБОТУ ТРАВНЯ СВОЄ ПРОФЕСІЙНЕ СВЯТО ВІДЗНАЧАЮТЬ ПРАЦІВНИКИ ВИДАВНИЦТВ, ПОЛІГРАФІЇ ТА КНИГОРОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ.

Читали, читаютъ, читатимутъ!

Костянтин Климчук та поетеса Тетяна Строкач

Віддаючи данину святкуванню, можемо сказати, що видавці – справжні чарівники, які надають словам і зображенням відчутної форми. Що в їхніх руках електронний документ перетворюється на красиву брошуру, журнал або книгу. Що саме вони дозволяють мільйонам читачів насолоджуватися паперовою версією книг, їхнім запахом і шелестом сторінок. Та нині для нас головним є те, щоб тих чарівників, які блекали свою творчу і натхненну справу саме на українському полі, ставало все більше. І щоб держава Україна таких підтримувала й берегла. Та хоча з цим у нас проблема, вітати зі святом нам все-таки є кого.

Відомим у Білій Церкві (її далеко поза ним також) є досить молоде (14 травня відзначило 5 років), але цікаве, активне, амбітне видавництво «Час Змін Інформ», створене Тетяною Виговською, Олександром Миколаєнком і Костянтином Климчуком.

Книжки видавництва «Час Змін Інформ»

Тетяна Виговська

Як розповідає генеральний директор видавництва, він же – голова міськрайонної організації ВУТ «Прогрес» імені Т.Г. Шевченка та волонтер К. Климчук, першим автором, який звернувся до «Часу Змін Інформ», був Іван Дригalo. У видавництві вийшла його книжка «Астрономічні пригоди Котигорошка». Нині в їхньому портфоліо вже 100 книг! I, попри величезні труднощі, засновники ніколи не шкодували про свій вибір. Вони гідно представляли Білу Церкву в Україні на Київській міжнародній виставці книг, «Медвіні», Книжковому Арсеналі, BookSpace, Art-панорами...

«Час Змін Інформ» цінує всіх своїх авторів і дякує їм за вибір нашого видавництва. Ми тиснемо руку нашим партнерам-друкарям. Також зізнаємося в любові до рідного міста. «Декомунізація в Білій Церкві», «З Білої Церкви в історію», «Смугастий, мов життя», «На східному фронті є зміні!», «Рондо старовинних вулиць». У цих книгах – історія й художній погляд на наше тисячолітнє місто», – каже Костянтин Климчук і додає: – Гланів у нас багато. Ми впевнені, що розум переможе і люди читатимуть. Каантин мине, життя увійде в норму, розвиток неминучий. І нехай книги видавництва «Час Змін Інформ» допоможуть вам у житті!

МИ Ж БАЖАЄМО ЦИМ МОЛОДИМ ЕНТУЗІАСТАМ ЗДІЙСНЕННЯ НАЙСМІЛІВШИХ МРІЙ ТА ПРОЦВІТАННЯ ЇХНІЙ СПРАВІ, ТИМ ПАЧЕ, ЩО ПЕРЕКОНАНІ: РОЗУМНІ УКРАЇНЦІ ЗАВЖДИ ЧИТАЛИ, ЧИТАЮТЬ І БУДУТЬ ЧИТАТИ РОЗУМНІ КНИЖКИ.

Валентина Храбуст

Долучаймося до розвитку міста через Громадський бюджет!

Цього року в місті вчетверте реалізовуватиметься проект взаємодії влади та громадськості в бюджетному процесі – Громадський бюджет!

Незважаючи на об'єктивні обставини, які скоригували процеси життєдіяльності, місто не зупиняється у своєму розвитку. Білоцерківці, як і минулі роки, матимуть можливість скористатися інструментом, завдяки якому зможуть взяти участь у розподілі бюджетних коштів та власноруч зробити місто кращим.

Отож, маєте ідею, як покращити наше місто? Помітайте проект до Громадського бюджету Білої Церкви.

Для цього потрібно описати свою ідею в проекті, зібрати не менше 25 підписів на його підтримку, зареєструвати в ЦНАПі, залучити на свою підтримку якнайбільшу кількість білоцерківців та отримати перемогу в голосуванні.

Нагадуємо, що проекти не повинні бути фрагментарними, а мають бути інфраструктурними, доповнювати загальний вигляд вулиці, двору чи парку, відповідати основним зasadам та концепціям, визначенім у Стра-

тегії розвитку міста Білої Церкви на період до 2025 року.

Цьогоріч **більше 10 млн грн** з міського бюджету буде спрямовано на реалізацію кращих пропозицій, які оберете ви самі.

Максимальна вартість великого проекту – **від 300 тис. грн до 3 млн грн.**

Максимальна вартість малого проекту – **300 тис. грн.**

УВАГА! ВАЖЛИВО:

- назва проекту має відображати його зміст;
- проект має відповідати стратегічним цілям і пріоритетам розвитку міста;
- повинен відповідати принципу загальної доступності до жителів міста;
- реалізовані проекти після їхнього завершення стають власністю територіальної громади.

Прийматимуть Ваші пропозиції з 01 до 30 червня цього року включно.

Реалізація проектів переможців: 01.01.2021 р. – 31.12.2021 р.

Дорогі наші читачі!

Триває передплата
на газету
«Громадська думка»
на II півріччя 2020 року.
ЦІНА ЗАЛИШАЄТЬСЯ НЕЗМІННОЮ!
ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:
13,80 грн – індекс 35027
11,80 грн – індекс 22139 (пільговий)
НА 3 МІСЯЦІ:
41,40 грн – індекс 35 027
35,40 грн – індекс 22139 (пільговий)
НА 6 МІСЯЦІВ:
82,80 грн – індекс 35027
70,80 грн – індекс 22139 (пільговий)
УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.
Залишайтесь нашими однодумцями!

**Кажемо: «Білоцерківдрук» –
маємо на думці: «Знак якості»**

У календарі свяtkових dat є цілком особливий день, який ми, газетярі, чекаємо із хвилюванням і трепетом: в останню суботу травня своє професійне свято відзначають люди, без яких зустріч газети із читачем була б неможливою, – працівники поліграфічної галузі. Тож для редакції «Громадської думки» колектив ТОВ «Білоцерківдрук», де народжується на світ кожне виплекане нами число газети уже в запашній паперовій іпостасі, є не просто партнером, колегою – там працюють наші творчі однодумці, наші справжні друзі.

❖ Зізнаємося – процес створення газети, особливо нині, коли шаленими темпами майже щодня вривається в життя нечувані раніше технології, часом змушує похвилюватися. Сьогодні мало вміти розповісти цікаво про цікаве – сьогодні мусимо володіти силою-сильною знатань, зокрема у царині комп'ютерного всесвіту. А скільки буває непередбачуваних ситуацій, що змінюють звичний хід роботи... От і телефонуєш у тристові, а то й розпачі, партнерам. І не було ще такого за всі роки співпраці, щоб нам не допомогли чи нас не зрозуміли. «Працюємо!» – як завжди впевнено і підбадьорливо, як заклик не впадати у відчай і як гарантія того, що все буде добре, звучить «фірмова» фраза виконавчого директора «Білоцерківдруку» Нілі Петрівни Голос. І все! Життя входить у правильне, знайоме і прекрасне русло, бо ми – працюємо. Як раніше. Як завжди.

❖ Тож дорогі наші партнери, колеги, друзі з ТОВ «Білоцерківдрук»! Щиро вітаємо вас із професійним святом! І нехай ніякі вітри перемін не стануть проти вас, хай усі вони будуть бажаними і попутними. Нехай горнуться до вас люди, котрі за логотипом вашого підприємства розпізнають порядність, дисциплінованість, порядок, вірність слову й незмінну якість роботи.

❖ Ми від душі дякуємо керівникові цього великого твориства Федору Анатолійовичу Голосу за його високий професіоналізм, добре серце, готовність завжди підстарати плече – у світі не завжди чесної конкуренції, гонитви за прибутками, сухих бізнесових відносин такі риси – просто безцінні. Спасибі вам за гідне поваги продовження справи незабутнього Анатолія Федоровича Голоса.

Успіхів вам, шановні поліграфісти, на вашій прекрасній ниві, провітнання, доброго здоров'я, віри в краще майбутнє, муру й наснаги на гарні, добri справи!

**З повагою –
колектив
редакції
газети**
«Громадська думка»

Ми намагатимемося працювати, дотримуючись карантинних вимог, аби максимально убеџпечити Вас від контакту, процеси будуть налагоджені в онлайн-режимі. Проекти подаватимуться в електронному вигляді через сайт Білоцерківської міської ради (розділ «Громадський бюджет»). Голосування за проекти відбудуватиметься лише через Електронний сервіс.

Матимете можливість проголосувати за три проекти серед малих та за три серед великих проектів.

Загальна інформація та електронна форма заяви будуть розміщені на платформі «Громадського бюджету» <http://bc-budget.e-dem.in.ua>, довідки за телефоном: +38045-63- 66-312.

ДОЛУЧАЙТЕСЯ ДО РОЗВИТКУ БІЛОЇ ЦЕРКВІ!
Виконавчий комітет Білоцерківської міської ради

«Батьківщина» допомагає!

Команда «Батьківщини» у Київській області регулярно допомагає лікарям, поліцейським та мешканцям Білої Церкви боротися з пандемією COVID-19 та кризою, спричиненою жорсткими карантинними обмеженнями.

Білоцерківська міська партійна організація «Батьківщина» постійно виділяє кошти на придбання засобів захисту та дезінфекції для працівників місцевих та обласних медичних закладів, поліції, тролейбусному управлінню та житлово-експлуатаційним конторам, які регулярно проводять дезінфекцію прибудинкових територій, дитячих майданчиків та місць загального користування.

За час карантину партійці закупили і доставили:

- ◆ одноразові маски – 10500 шт.;
- ◆ дезінфектори – 20 літрів;
- ◆ одноразові захисні костюми для медичного персоналу – 200 шт.;
- ◆ бахіли – 200 шт.;
- ◆ рукавички – 2500 шт.;
- ◆ медичне устаткування – 1 монітор пацієнта.

Також депутатами Білоцерківської міської ради було ухвалено програму щодо здійснення комплексних заходів, спрямованих на ліквідацію та запобіган-

ня поширення на території міста Білої Церкви гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2. За цей період було виділено 10 мільйонів гривень із міського бюджету, в тому числі і на опорну лікарню. Загалом місцевими радами та громадами було додатково виділено/перерозподілено 18,5 мільйонів гривень на потреби медичної галузі у зв'язку з епідемією COVID-19.

На гарячу лінію «Батьківщини» надходить велика кількість прохань про засоби індивідуального захисту та продуктові набори, і партійці спільно з волонтерами збиратимуть усе необхідне та адресно його доставлять.

Команда Київської області «Батьківщини» наголошує: якщо ви потребуєте допомоги – звертайтесь за телефоном 0-800-500-982.

Ольга Іваненко

Листи білоцерківських оstarбайтерів: погляд через три чверті століття

Завершення. Початок у номерах газети від 8, 15 і 22 травня.

● Наприкінці 1942-го року підприємства текстильної промисловості розпочали випускати робочий одяг спеціально для оstarбайтерів, але проблема була настільки великою, що до кінця війни так і не вдалося ліквідувати цей дефіцит. У вербувальних оголошеннях, звичайно, рекомендувалося робітникам брати з собою в Німеччину змінний одяг, взуття, зимовий одяг. Але, по-перше, вербувальні комісії більше турбувалися про набір встановленої кількості робітників, а не передбачалися такими «дрібницями», як спорядження робітника, по-друге, рівень життя більшості населення України не давав змоги належним чином забезпечити робітника всім необхідним. А головне, обставини, за яких була доставлена значна частина оstarбайтерів – під час облав, у супроводі поліції, – зовсім виключали можливість елементарно зібрати речі в дорогу. Тому робітники з окупованих територій СРСР прибували на місце часто без будь-яких речей. Більшість оstarбайтерів мали єдиний комплект одягу, в якому ходили і на роботу, і у вільний час, що прискорювало його зношуваність. Вигляд нужденних і обідраних оstarбайтерів став звичним явищем на вулицях німецьких міст.

● Ще скрутніше було із взуттям. Найбільшого поширення набули гольщуги (Holzschuhe), чи «колодки», «дерев'янки», «клопи», як їх ще називали оstarбайтери. Це взуття або повністю виготовляли з дерева, або лише підошва була дерев'яною. Вона зовсім не гнулася, що робило взуття дуже незручним. Більшість оstarбайтерів гольщугами просто травмували собі ноги, коли їм доводилося здійснювати великі, кілька кілометрів.

рові, переходити – на завод і назад у табір. ● Наявність цих проблем підтверджує лист Людмили Провульської, яка писала рідним, що проживали за адресою: вул. Пушкінська, 10-а: «...У меня нога 2 місяця болить, нариває то проходить. Ноги у меня не пухнут, но так другий раз и болят. У нас купити ничего не можна. Туфлі порвались, а до роботи колодки дали. Я вас очень прошу, вкиньте мне у посыпку платочку какого-нибудь, купите не забудьте. Если можете, то высыпайте посыпку, сами знаете как тут».

● Відсутність одягу змушувала українських дівчат вдаватися до крадіжок. Про це йдеється в листі Віри Довгань своєму другові Федору Горіпаці (вул. Кільцева, 3): «Федя, я живу пока харашо. Роботи на моїй голові багато, зато хотіть істі доволіно. Що ісі не есть, но голодна ніколи не буваю. Ти пишеш, що тъльто за мною плаче, я без цього почуття кождий день не буваю. Тебе, Федя, згадую кожного дня, бо нам повідавали комбінезони, то дівчата називають себе іншим ім'ям, а мене ніяк не назвуть, як не Федір. Нам більше нічого не видали з одягі. То добре, хто дістane в німців. Но наші дівчата не зівають, ті що роблять з тачками, перегружають вещі, зато воїн і мають, хто не боїться. Мені на одежду трудно, особенно на туфлі. Вже нема в що взуття». Очевидно, що в листі йдеється про роботу на якомусь складі. Зауважимо, що за подібні крадіжки передбачалися жорсткі покарання.

● Зрідка трапляється в листах тема дозвілля. Так, Тамара Дикало писала

Міські новини

Днями стало відомо, що Європейський інвестиційний банк підтвердив Луцьку та Харкову кредити на придбання нових тролейбусів. Міський голова Геннадій Дикий прокоментував, коли ж і Біла Церква дочекається омріяної допомоги інвесторів:

«Нашими фахівцями, зокрема відділу енерго-ефективності, а також тролейбусного управління, була здійснена кропітка робота задля отримання кредиту. Зараз подана нами заявка перебуває на розгляді в Міністерстві інфраструктури. Ми підготували всі необхідні документи, і будемо сподіватися на позитивне вирі- шення питання, а відтак і на те, що вже в наступному році Біла Церква зможе отримати 25 нових тролейбусів. А крім того – ще й кошти на реконструкцію тролейбусної електромережі. Ми в постійному діалозі з фахівцями з Міністерства. Працюємо над тим, щоб місто таки отримало новий електротранспорт.

Не сидимо склавши руки

20 тролейбусів. За останні роки проведений капітальний ремонт усіх наявних на балансі машин. Також ми закупили підвищеної місткості тролейбуси, які були у використанні і які, попри всі зауваження, їздять. Здійснено й те, чого не було десятиріччями – ремонт тролейбусних ліній. Триватимуть такі роботи й надалі. Звичайно, якщо буде допомога від Європейського банку, і вони пришвидшиться, і люди побачать багато нового, екологічно чистого, сучасного транспорту».

→→→→→←←←←←

даткові кошти, ми обов'язково продовжимо роботу над інфраструктурними об'єктами, зокрема, й такими, як алея на Піщаному. І не тільки. Це й капітальний ремонт вулиці Ярослава Мудрого, і роботи на бульварі Княгині Ольги та Олександрійському... Всі ці проекти ми, звичайно, продовжуватимемо реалізовувати», – зазначив Геннадій Дикий, відповідаючи на запитання земляків.

Чому «зависло» будівництво

Мешканців міста турбують роботи з благоустрою, які були розпочаті ще минулого року, а нині стоять «заморожені». Припіром, зарічани дуже активно цікавляться, коли ж буде завершено будівництво алеї на Піщаному масиві.

«Цього року в нас трішки змістилися пріоритети, тому що пандемія

Під час карантину загальноосвітні заклади та школи мистецтв Білої Церкви перешли на дистанційне навчання. Втім, робота в їхніх стінах триває – міська влада використала карантин як можливість розпочати, а подекуди вже й завершити заплановані на цей рік капітальні ремонти. Так, на ці роботи було сумарно виділено 43-45 мільйонів

поставила перед містом нові виклики. Я нагадаю – з міського бюджету ми вже більше 20 мільйонів виділили на боротьбу з коронавірусом. І наші лікарні забезпеченні ліками, засобами захисту, відповідним обладнанням. Якщо в місті не буде різкого спалаху захворювання й не потрібно буде виділяти з бюджету до

гривень.

У школі мистецтв № 3 здійснено ремонт хореографічного залу, роздягальні та вбиральні. Крім того, тут установили противажну сигналізацію. Школа мистецтв № 4 також уже має декілька капітально відремонтува-

них приміщень: два кабінети (фортеціано й образотворчого мистецтва) і туалет для дітей.

У загальноосвітній школі № 9 встигли повністю замінити покрівлю (один із найголовніших етапів енергомодернізації закладу).

3 офіційних джерел

надоїло скитатися в чужині». ● Примусові робітники потерпали від воєнних дій з їхнім наближенням до німецьких територій. Зокрема, це стосувалося бомбардувань союзною авіацією. Про це йшлося в листі Сосновської Надії рідним на адресу: вул. Дачна, 50: «Мама, англійці бомбили Берлін і збросили бомби на руский лагерь – 4 тысячи убито и 10 тысяч раненых. В том числе и дети твоего двоюродного брата. [...] какое зверство, если бомбить военные объекты, а мирное население, а еще своих союзников». Німци вміло використовували такі випадки, щоб сформувати негативне ставлення до американців та англійців не лише в середовищі оstarбайтерів, але й населення окупованих територій, куди направлялись ці листи.

● Зауважимо, що впродовж війни окремі положення правового статусу «сходніх робітників» під тиском воєнних, політичних та економічних обставин, скарг і протестів з їхнього боку зазнавали деяких змін, що послаблювали режим утримування оstarбайтерів: у рацийні збільшували норму хліба, дозволяли прогулянки за межами табору в певні години (групами, на чолі з німцем), вихід на роботу окремими групами й навіть індивідуально, скасовували заборону на трудову взаємодію з німецьким населенням, що відкривало шлях до їхнього використання в сільському господарстві та інших сферах. Відчутні змін зазнalo законодавство щодо «сходніх робітників» після поразки німецької армії під Сталінградом. Це знаходило своє відображення в листах білоцерківців. Але, не зважаючи на поступове послаблення режиму утримання, їхнє становище піднівельних робітників залишалося незмінним.

Сергей Бурлака

Серед зображених на фото – білоцерківка Марія Врублевська (фото відправлене разом з листом 24.08.1943 р.).

своїм рідним: «Зараз хочу поїхати я і Аня у город, трохи походити, піти в кіно, а то весь час сиділи в лагері. Дні і місяці летять неначе молін».

● Ще рідше зустрічається тема спілкування з німцями. Про це є згадка в листі Євгенії Пугачової: «... Я вже трохи розмовляю по-німецькому, мій майстер приніс мені словник і я тепер вчуся балакати».

● Невзажаючи на суверену цензуру листів, іноді все ж проривалася тема очікування зачінення війни. Про це писала Тамара Дикало своїм ріднім (Росьова, 9а): «Ждемо щасливого дня, щасливої в житті минути, що ми почуємо слова «Закінчилась війна» і ми повернемося до Вас щасливі, радісні, бадьорі».

● Про це ж писав Михайло Вдовика сестрі Марії: «Оце пишу і сам не знаю, чи дійде воно, чи ні, бо ми чули різні чутки про Білу, про Київ і вообще ти сама знаєш. Може ще нам прийдеться бути на весну дома, але каже (не кажи гоп, як не перескочив)».

● Після поразок німців влітку-весні 1943 р. та їхнього стрімкого відступу все частіше лунає надія на швидке закінчення війни. Про це, зокрема, зустрічаємо в листі Анни Сербіної: «Новини такі: всі кажуть, що скоро кінчиться війна, то ми бога просимо, щоб швидше та поїхати на свою рідну Україну, бо

Юлія Тимошенко: Захистити здоров'я всіх українців можна лише медичним страхуванням кожного громадянина

Українців нині доводиться захищати одночасно від епідемій та від наслідків «медичної псевдореформи» попередньої влади. Для цього вже сьогодні треба переходити до загального медичного страхування. Це даст змогу кожному українцеві мати в руках медичну страховку, мати безоплатний доступ як до невідкладної допомоги, так і до медичного обслуговування по всіх напрямках, в усіх фахівців, по всіх захворюваннях.

■ Про це заявила голова партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко, презентуючи під час брифінгу в Парламенті законопроект №3464 про обов'язкове медичне страхування.

■ «Це законопроект, який мусить стати основою для консолідації всіх фракцій, Кабінету Міністрів, Президента України для того, щоб повністю зміні-

ти стратегію, концепцію розвитку медицини в Україні», – зазначила Юлія Тимошенко.

■ Голова партії пояснила, що ухвалення закону про обов'язкове медичне страхування передбачає, що працюючі люди будуть мати страховку, яку оплачуватимуть не лише вони самі, а й роботодавці. Пенсіонери, неповнолітні діти, безробітні матимуть страховку, оплачену державою. Невідкладна медична допомога надаватиметься безкоштовно.

■ «Саме такий законопроект передбачатиме стовідсотковий державний контроль за фінансами, які будуть зібрани на базі обов'язкового медичного страхування, і вся система охорони здоров'я матиме більше фінансових ресурсів для того, щоб розвивати лікувальні заклади й надавати українцям правильною, фаховою, безоплатну медичну допомогу. Крім

того, обов'язкове медичне страхування даст можливість оплачувати всім медичним працівникам заробітну плату хоча б на рівні сусідньої Польщі», – зазначила Юлія Тимошенко.

■ Лідер «Батьківщини» закликала Уряд, Президента та Парламент до спільнотої роботи, яка забезпечить українців безоплатною медичною допомогою, а медпрацівників – гідними заробітними платами.

■ «Якщо ми цього не зробимо, ми щомісяця втратимо лікарів, які будуть нездатні працювати та утримувати свої родини на ті копійки, які їм сьогодні платять. Необхідно зупинити безлад і руйну, на яку сьогодні перетворюється вітчизняна медицина. Ми закликаємо Уряд, Парламент, усі фракції та Президента розпочати роботу над новою стратегією організації охорони здоров'я в Україні на базі обов'язкового медичного страхування. Йдеться про здоров'я наших родин, дітей, батьків, онуків. Треба діяти, і діяти негайно», – наголосила Юлія Тимошенко.

■ Нагадаємо, що 12 травня Юлія Тимошенко та депутати «Батьківщини» зареєстрували у Парламенті законопроект № 3464 про загальнообов'язкове медичне страхування.

Ольга Іваненко

Вітаємо з чудовим ювілеєм ветерана Білоцерківської станції Всеукраїнського братства ОУН-УПА, організатора і керівника співочого гурту «Відродження», постійну учасницю церковного хору, досвідченого педагога і душевну наставницю ОЛЬГУ НЕСТЕРІВНУ СИНЯКЕВИЧ!

Шановна і улюблена посестро!

Бажаємо, щоб Ваша активність ніколи не вичерпувалася, як наші цілющи джерела, щоб Ваша життєва дорога стелилася широким і святковим рушником, на якому – лише червоний колір радості, щоб серце завжди співало, як Ваша чарівна сопілка, а Господь дарував для Вас багато років здоров'я, щастя і мирного життя.

Анатолій Ткач,
голова Білоцерківської станції
Всеукраїнського братства ОУН-УПА від імені всіх
наших станичників

ВІТАЄМО! У травні свій день народження відсвяткувала член ради ветеранів 3-го мікрорайону, активна, працьовита, турботлива, щедра душеву та ніжна серцем жінка ЛАРИСА МИКОЛАЇВНА БОРОДІНА!

Хай щастя панує у Вашому домі,
І радість хай буде завжди.
Здоров'я міцного та щирої долі
Хай Бог посилає на довгі роки!

З повагою – рада ветеранів 3-го мікрорайону

Шіні під державним контролем

До кінця карантину держава буде контролювати ціни на продукти, лікарські засоби і медичні вироби першої необхідності. Відповідна постанова Уряду набула чинності 18 травня.

До переліку соціально значущих продуктів потрапили: гречка, цукор, пшеничне борошно вищого ґатунку, макаронні вироби українського виробництва, пастеризоване молоко в плівці жирністю 2,5%, житньо-пшеничний хліб, яйця категорії С1, куряча тушка, мінеральна вода без газу, вершкове масло жирністю 72,5%.

Під державне регулювання також підпадають медпрепарати, які використовують для симптоматичного лікування Covid-19. Зокрема, парацетамол, азитроміцин, амоксицилін, ампіцилін, цефтіріаксон, моксіфлокацин. Крім того, антисептики: хлоргексидин, етанол, повідон-йод, засоби на спиртовій основі та хлорвімінні товари.

Ціни зафіксовано також на засоби індивідуального захисту: медичні маски, шапочки, халати, захисні костюми, медичні рукавички, маски для обличчя, захисні окуляри, респіратори, фартухи, бахіли, гумові чоботи.

Контроль за цінами на продовольчі товари в період карантину здійснює

Державне регулювання цін на час карантину

ПЕРЕЛІК СОЦІАЛЬНО ЗНАЧУЩИХ ПРОДУКТІВ

Гречка	Хліб
Цукор-пісок	Яйця куряні категорії С1
Борошно пшеничне вищого сорту	Птиця (стука куряча)
Макаронні вироби (українські)	Вода мінеральна негазовані
Молоко пастеризоване жирністю 2,5%	Масло вершкове жирністю 72,5%

Нанір підняті ціни на понад 5% потрібно задекларувати. Стосується тільки роздрібних щин. Держрепо: Кабінет міністрів

Держпродспоживслужба.

«Якщо ціну на визначені продукти продавцем планується підвищувати, то заклад торгівлі через електронну форму зобов'язаний повідомляти про це в службу. Держава буде з'ясовувати причини зростання цін у роздрібній торгівлі та матиме можливість вплинути на ціни, що зростатимуть без економічного обґрунтування», – пояснив депутат «Слуги народу», член комітету з питань аграрної та земельної політики Олег Тарасов.

Державне регулювання цін діятиме до закінчення карантину. В Уряді запевнюють, що вартість найнеобхідніших продуктів більше не буде стрибати.

Урядовий портал

ти стратегію, концепцію розвитку медицини в Україні», – зазначила Юлія Тимошенко.

■ Голова партії пояснила, що ухвалення закону про обов'язкове медичне страхування передбачає, що працюючі люди

будуть мати страховку, яку оплачуватимуть не лише вони самі, а й роботодавці. Пенсіонери, неповнолітні діти, безробітні матимуть страховку, оплачену державою. Невідкладна медична допомога надаватиметься безкоштовно.

■ Голова партії пояснила, що ухвалення закону про обов'язкове медичне страхування передбачає, що працюючі люди

будуть мати страховку, яку оплачуватимуть не лише вони самі, а й роботодавці. Пенсіонери, неповнолітні діти, безробітні матимуть страховку, оплачену державою. Невідкладна медична допомога надаватиметься безкоштовно.

■ «Якщо ми цього не зробимо, ми щомісяця втрачалимо лікарів, які будуть нездатні працювати та утримувати свої родини на ті копійки, які їм сьогодні платять. Необхідно зупинити безлад і руйну, на яку сьогодні перетворюється вітчизняна медицина. Ми закликаємо Уряд, Парламент, усі фракції та Президента розпочати роботу над новою стратегією організації охорони здоров'я в Україні на базі обов'язкового медичного страхування. Йдеться про здоров'я наших родин, дітей, батьків, онуків. Треба діяти, і діяти негайно», – наголосила Юлія Тимошенко.

■ Нагадаємо, що 12 травня Юлія Тимошенко та депутати «Батьківщини» зареєстрували у Парламенті законопроект № 3464 про загальнообов'язкове медичне страхування.

Низький уклін вам, благодійники!

Коронавірус, карантин, маски, дистанція – все це, як грім, звалися на планету. Особливо тяжко сприйняли ситуацію люди похилого віку: група ризику.

Прочитала у «Громадській думці», що в цей темний час дуже добре видно світлих людей. Ось про них і хочу розповісти. Саме вони прийшли на допомогу нужденним та немічним.

Ветеранам 2-го мікрорайону дуже пощастило. Адже нашим сусідом є відоме гарне підприємство – КП «Білоцерківхлібопродукт», яке очолює добрій, чуйний директор Іван Петрович ШИЛОВ. Він сам звернувся до нас з пропозицією, щоб надали списки ветеранів, яким потрібна допомога.

■ А як було приємно, коли партії «Національного корпусу» з посмішками та добром побажаннями заносили до наших помешкань продукти харчування! ■ Багато наших пенсіонерів отримали допомогу у вигляді продуктових наборів та масок від депутата Верховної Ради Миколи Вікторовича БАБЕНКА, президента компанії «Біофарма» Костянтина Олексійовича ЕФИМЕНКА, міської влади через територіальний центр надання соціальних послуг, який очолює Ірина Пантелейлівна ДОГА.

■ Найбільше стареньких радувало те, що їх не забули. Перефразуючи мудрість Біблії, хочеться сказати усім світлим людям, які живуть у місті добра: «Та святиться ім'я ваше!»

■ Дорогі наші благодійники, прийміть найширіші побажання здоров'я, успіхів, процвітання, миру!

Ефросинія Король

Все про індексацію пенсій у 2020-му

Індексація – це механізм підвищення виплат, який дозволяє частково або повністю відшкодувати подорожчання споживчих товарів і послуг. Вперше автоматичну індексацію пенсій провели в Україні торік, підвищивши виплати близько 10,3 млн пенсіонерів.

підвищились на суму від 400 до 500 грн, у 5,6% – від 500 до 700 грн. Надбавку в розмірі від 700 до 1000 грн призначили 3,1% пенсіонерів. Найменший відсоток (2,3%) становлять пенсіонери із найбільшими доплатами – понад 1000 грн.

Не потрапили під індексацію близько 3,5 млн осіб. Це – держслужбовці, люди, які продовжують працювати, ті, хто отримує спеціальні (колишні прокурори та судді) та максимальні пенсії. Перерахунок не зачепив і тих, хто отримує соціальну пенсію (через брак страхового стажу для виплати пенсії за віком), а також тих, хто вийшов на пенсію у 2019-2020 рр.

Як зазначає влада, кошти на індексацію та доплати були взяті із Фонду боротьби з коронавірусом.

Якщо пенсію не перерахували

У деяких пенсіонерів сума загальних виплат після індексації не змінилась. Як пояснили у Пенсійному фонду, так може трапитись, якщо попередня пенсія не дотягувала до мінімальної. Різницю, якої бракувало, покривала держава.

У Міністерстві соціальної політики заспокоюють, що до кінця року буде ще два підвищення пенсій, зокрема тим громадянам, які не потрапили під індексацією. «Їм буде підвищено пенсії з 1 липня та з 1 грудня. Все це робитиметься за кошти Пенсійного фонду», – заявила очільниця Мінсоцполітики Марина Лазебна.

Усі питання щодо перерахунку пенсій можна уточнити через електронне звернення на сайті www.pfu.gov.ua або у місцевому відділі Пенсійного фонду.

Центр громадського моніторингу

Вітаємо переможців онлайн-конкурсу!

Десять років поспіль у квітні центральна бібліотека проводить конкурс читців поезій Ліни Костенко. Цьогоріч, у зв'язку з карантином, він уперше відбувся онлайн. Змагання виявилося яскравим, емоційно наповненим та довело, що всі учасники талановиті, креативні, творчі, закохані у творчість геніальної поетки сучасності.

❖ За звання кращого читця змагалися 30 учнів шкіл міста, серед них – вихованці театральних студій «Пролог» і «Артистик» (керівники Тетяна Яковенко та Оксана Друзь), зразкового лялькового театру «Фантазія» (Катерина Громадська та Ірина Сесьомко) ЦПО «Соняшник».

❖ Усі діти – читачі бібліотек міста. За умовами конкурсу, володаркою Гран-при стала учниця ліцею «Білоцерківський колегіум» Софія Гиптенко, яка набрала найбільшу кількість лайків – 235, дуже емоційно та артистично прочитавши поезію «Доля».

❖ Виступи конкурсантів оцінювалися у 3-х вікових групах, а окрім набраних лайків, враховувалися дикція, вираз-

ність, виконавська майстерність та артистизм.

❖ Серед найчисельнішої групи – учні 9-11 класів – перше місце вибороли Віталій Кулинич і Анастасія Чернух. Віталій блискуче і досить професійно прочитав твір «Брейгель «Шлях на Голгофу». А Настя вразила артистизмом і майстерністю виконання поезії «Останній концерт Ойстраха в Києві». Друге місце здобули Максим Лапшин і Аня Панько, їхні відеозавідчили професійність, майстерність і артистизм виконавців. Третє місце розділили Каріна Братасюк, Даша Толочко, Каріна Травкова і Катя Кшевінська.

❖ У категорії «Учні 5-8 класів» переможницею стала Настя Ященко, яка креативно і дуже емоційно прочитала вірш «Кольорові миші». Друге місце посіла Ксенія Недрега, прочитавши не по-дитячому, зворушливо і ніжно вірш-подяку «Вечірне сонце, дяку за день». Третє місце здобули Дар'я Однорог, Софія Корнійчук, Аріна Григоренко і Олександр Чубачкін. Діти щиро та артистично прочитали поезію «Горобець із білою бородою».

❖ Приємно здивували учні молод-

ших класів. Перше місце виборола Вероніка Чаус, прочитавши зовсім не дитячий вірш «Про цінність часу». Матвій Клименко вразив емоційним прочитанням поезії «Природа мудра...». Трете місце дісталася Насти Михайловой (нік Nika Samoilenco). Дівчинка дуже гарно продекламувала «Ще назва є, а річки вже немає».

❖ Спеціальний приз отримає Соломія Сесьомко. В свої чотири роки вона, як справжня артистка, розчулила віршем «Соловейко застудився».

❖ До конкурсу також долучилися читачі Чугуївської ЦБС Харківської області. Вони надіслали нам відеопрезентацію твору Ліни Костенко «Мій перший вірш, написаний в окопі», за що ми їм щиро вдячні.

❖ Всі переможці після закінчення карантину отримають дипломи і призи від відділу культури і туризму Білоцерківської міської ради.

❖ Щиро дякуємо всім читцям та їхнім керівникам-наставникам за участь у конкурсі. Бажаємо здоров'я, успіхів у навчанні та творчого злету. До нових зустрічей у бібліотеці.

Людмила Чупак

Галю, приходь

Сергій ОСОКА

І не подобалося тут нічого – ні довга, як сарай, хата, ні двір без жодної стеблинки споришу, ні колодязь із тріснутою корбою. До райцентру – п'ять кілометрів. Ні магазину, ні медпункту з фельдшеркою – хоч би тиск по міряла. Та й узагалі – не ходять заміж у шістдесят років. От не ходять. Не кидають своєї хати, де все акуратно й доладно – веранда прибудована, фіранки мережані, діржки в хаті текстильні, а в дворі цементовані, піддашня над колодязем цинкове. Все, як у людей. І гладіолуси, і чорнобривци за парканом – кожен подорожній зразу бачить: тут хазяйка є, а не ледаче абицьо.

Але покинула. Думала довго, місяців чотири. Зважувала. Підходила до чоловікового портрета – радилася, питалася, стукотіла пальцями по серветці з лебедями. Та що ж він скаже... Дивиться прихильно, та й квіт. Так уже двадцять літ дивиться. А їй – живи. Поки ще ходила на роботу, в санстанцію, прибирати, то ще якось було. Із кимось по-жартує, на когось гарикне – «Поїдносять мульяки, а ти цілій день швабрю тягай!» – і вже мов і не пусто всередині. А потім на пенсію пішла. І все якось зразу розпалося. І сусідка, а заразом і кума, Тетяна, вмерла від раку грудей. То, було, з нею гомоніла – вареників наварить із першими полуницями та й несе їй у хвіртку. Або Тетяна – їй. Дочка заміж вийшла. Син охенівся. Поки в школу ходили, бере, бувало, їхні щоденники, зошити, гортає, супить брови, до світла підносить, мов щось роздивитися хоче. Ні бельмеса не тямila в тій їхній грамоті, а все одно ніби перевіряла. А що ж, як батька нема в них... Тепер дочка в Запоріжжі, директор школи, раз на рік приїжджає. А син тут, найшов на свою голову. Очі б не бачили. Оце скласти б руки, заплющитися, та куди, на кого?

А цей десь уявся. Сільський музика. До чарки не дуже тягнеться – це вона одразу завважила, статечний, показний, правда, село те в чорті на рогах. Довго думала. У неї на ліжко, приміром, дошка покладена – для кісток корисно, збоку ослінчик, вікна ватою замощені, не дме ніде нічого. А там як буде? Може, там, у тій хаті, жаби кумкають і холодяка? Може, там погріб навесні підтікає, а на грядках мишію плантація? Так спроста не підеш. Не кинеш усього.

Він довго її вмовляв. І так, і сяк. Дзвонив по телефону. Вона сиділа в кріслі, притиснувши слухавку головою до плеча, і слухала:

– Галю, приходь. Нам добре буде. Хіба нам уже що нужно? А так ото – будем укупі, все ж краще, чим одинаком...

Слухала. Із грудей щось відкочувалося в живіт, гріло там, згорталося клубочком. Цмакала та гмікала у відповідь. Їй подобалася ця невизначеність. Їй подобалося, що він як ніби ж її просить, а вирішує як ніби ж вона. Рідко в її житті таке випадало. Або й ніколи. Тому слухала, зачайвши все в собі. Грудьми.

– Посідаєм увечері, в карти зіграєм. Схочем – підем щось зробим, а не схочем – врикотимось та лежатимем, та сміяємось. Я щось чудне розкажу. Галю, приходь.

Полягаем, каже. Бач як... У неї тут теж такі є. Сміються. Двері у спальню зчиняєт, ще й шторою зверху їх засунуть, і рेगочутися там, і кублятися, і витівки витівають, і телевізор маленький туди з кухні занесли. Тепер вони собі дивляться, а вона собі. Подивиться-подивиться, вимкне та йде до свого ліжка – з ослінчиком і зручною дощечкою, з постілю прибраною, з тюлем на подушках. А лягнала ти туди не хочеться, ще й ото сміх чуючи. А цур їм...

Гішла. Погодилася. Не так заради тих карт і якоїс там любові. Яка любов у шістдесятів год? А через сина. Що далі, то більше дратувала її невістка – теж, до речі, Гаяля. І все в неї, наче як у людей, і не городська

нітрохи, і до кози йде, і в свиней вичища, і на кухні все швидко-швидко робить, але не так, як треба. Скільки вчилася її – Галю, доню, дитино, ти як підлогу помиєш, то ганчірку біля порога рівненько клади, а краєчки підгнай усередину, отак, і підтягуй трошки, то вона тоді й не зсунеться. Де там... Або на грядці! Насадила цей год синеньких за картоплею. Зразу за картоплею! Просила, молила – не садіть без мене, я приїду з гостин од сестри й сама всьому ладу дам. Послухали! Тепер жук із картоплі лізтиме зразу на синеньки й поїдом юстиме! Хазяйка яка! А син сердиться.

– Ми, мабуть, на той год окремо посадимо. Грядок у нас хватить, – сказав. Матері сказав.

– Та мені вже, може, на той год і двох метрів стане, – одновідя й зачінилася в спальні.

П лакала. Майже щодня вже. То попервах дивилася невістці в зуби, змовчувала. А воно накипало. І смішки їхні, і телевізор до півночі, і нехлюстство – я завтра посуд помио! – усе в неї завтра. До того дійшло, що почала збирати речі, до мами їхати. Вагітна. Аякже! А люди?! Скажуть – вижила, змія трухлява.

І поїхала до діда. Усього два торби шмаття зібрала – більш нічого. Жила там, а пенсію синові складала – молоді, багато треба, і дитинка ж буде. А вони вже якось так. Гусей завели – трошки собі, а то дітям хай. Пасла тих гусей. Із селянами віталася поважно. Розказувала бабам, як у неї в хаті заведено, у дворі, квіти під парканом, гладіолуси, кролі загороджені, коло грядок, усе культурно, вона медпрацівник у минулому, знає порядок і чистоту. Баби кивали й одходили. Поважали. Звісно!

І все в неї було ніби добре. Удень. А ночами доймало безсоння. Канапа в діда перекособочена, перехяблена, скрипуча. Де тут заснеш? Лягала на спину, руки пускала вздовж тіла, витріщалася в стелю, а перед очима ставала і хата, і все, що в ній, і коло неї, і ззаду, в найдрібніших деталях, у болючих подробицях. І син. Найбільше – син. Молодесеньке його личко. Як він там? Чи не отруїла його своїм швидким борщем і варениками з пудом соди? Чи попрасувала одежду, чи так на роботу пішов – як перебендя? І гроши ж, гроши... Привчала сина змалечку берегти, складати, гроши люблять лік, люблять, щоб їх розгладжуvalи і складали в темненькі й сухенькі. А та розвеза хіба те знає? Як забачить морозиво в ятці – так і купуй їй. Десять яток по дорозі трапиться – десять раз і купуй!.. Чи ж вона зекономить? Вона й книжки на електроенергію не тямить, розтрайда! Хто їм там порахує ті показники? Він же молоденький, не тямить. А вона...

Тепер і вдень розмов було тільки про її Дмитрика. Як він, що він та хоч би чого не сталося, бо з такою жінкою... Дід спершу пробував розраджувати:

– Галю, та вони молоді, розберуться. Хіба то наше діло? Йому вже тридцять скоро, не дитина! Чого ти сама не своя?

– Шо то там тямиш... аби ти знат, яка то нетіпаха, яка то нехлюя... Ет, що там казать. Нема й думочки, німа й гадочки ні про шо.

Якоїсночі сіла на стілець коло вікна і плакала. А може, захворів? Або гроши процивіндирила? І дитинка з такою матір'ю хіба виросте в добрі... Сиділа, хиталася й завивала.

– Ну, Галю... Як тобі так погано, то вертайся вже ж додому. Шо ж я, кат чи що, тебе так мучить?

Зібрала речі. Удома жахнулася. Паркан нефарбований. Стовпчики небілені. Квітки позаростали отакою деревою! На вікнах замість біленьких фіранок є єдиничне повішеннє. Пелюшки казна-чим пере! Грудьми малу не годує! Істи в хаті нема! Господи!!!

– Галю, дитинку треба пеленати. Отак! Тугенько. Отак осюди, а тоді кінчик загорнути й отут підіткнуть. Пеленай, а то ножки кривенькі будуть!

– Галю, більше молочка в кашку лий, а то що ж, воно кричить, бо голодне!

– Галю, треба все встигати. Я як була в декреті, то й на грядках була, і їсти в мене було наварено, а не мівіна, що й печінки пропече! Ти нічим не зайнята, тільки дитину бавиш. Стараєшся. І чого в тебе ота ганчірка під дверима така пожмакана?! А зайде хто в хату...

Невістка витримала недовго. Зібрала дитину в оберемок, речі якісі та й гайнула до матері. А цього її ждали! Її ще дводцяті семи нема! Гулять хоче! Роги наставлять Дмитрикові! Пойхала. Сваха сама й забрала машину, бач. Машина є. А тут усе на морозиво пішло... У хату й не зайшла, добридене не сказала. Плюнула, можна сказати. Син кричав у дворі: «Не ѯдь, я тебе проши!!! Я під машину ляжу!» Ідіт! Вийшла з хати й тримала його за руку, поки закуріло на дорозі. Тыху та їй годі. Цілий вечір у хаті вмовляла її жаліла, розказувала, що має робити жінка, якщо вона жінка, а не гуляйполе. Де там. Дивився скляними очима. Дивився так, що боялся – вдарить. Мовчав і мовчав. Тільки вночі вже сказав:

– Я її люблю. Ти це можеш утятити? У мене все болить без неї.

І пішов. І двері зачинив за собою. І штору щільно зачинив. І телевізора не ввімкнув навіть.

Уранці, як крізь сон чула:

– Ну їшо – мати? Така в мене мати. Нічого. Чорт її бери! Наймемо квартиру. Дорого? Найдемо не дорого. Ні. Просто я тебе люблю. Люблю тебе. Галю, та я сам уже з нею не житиму, з цією матір'ю. Галю, вертайся додому.

Лежала. Не хотілась і ворушитися. З цією матір'ю, каже. Дитино-дитино. Скільки я тобі... Оце були б які таблетки, то й не думала б – пригорщу в рота, пригоршу! З цією матір'ю...

А вдень подзвонив дід:

– Гусенята дохнуть. Не даю ради. І так погано самому, так погано. Ні до кого й обізваться. Галю, вертайся...

Канапа вночі знову скрипіла, розвалювалася, у вікні сиділа цілу ніч. Недвижно. Щоб діда не збудити. А сліз не було. Тривог не було, страху не було. І думала наче про сина, і не думала, мовби він був тепер далеко, за горою, за рікою, за т